

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący)

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

SSN Jacek Widło

w sprawie ze skargi M. S.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie I NSP 12/18

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 24 maja 2019 r.,

I) pozostawia skargę bez rozpoznania,

II) zwalnia M. S. od wydatków niniejszego postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 3 maja 2018 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego: 10 maja 2018 r.) M. S. złożył „zażalenie” na postanowienie Sądu Najwyższego z 5 kwietnia 2018 r. wydane w sprawie KSP 6/18 (pismo M. S. z dnia 3 maja 2018 r. – k. 1-2 akt I NSP 12/18).

W dniu 28 listopada 2018 r. Sędzia Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego wydał w sprawie I NSP 12/18 zarządzenie w przedmiocie pozostawienia pisma skarżącego w aktach sprawy oraz poinformowania skarżącego o treści zarządzenia (zarządzenie z dnia 28 listopada 2018 r., k. 8-9 akt I NSP 12/18). M. S. został poinformowany, iż w nawiązaniu do jego pisma z 3 maja 2018 r. nazwanego „zażaleniem” dotyczącego postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2018 r. wydanego w sprawie

KSP 6/18 – pismo to nie wywołuje skutków procesowych, a co za tym idzie, nie może być mu nadany jakikolwiek bieg procesowy.

M. S. odebrał pismo wraz z informacją w przedmiocie załatwienia sprawy w dniu 10 grudnia 2019 r. (potwierdzenie odbioru – k. 12 akt I NSP 12/18).

Pismem z dnia 20 marca 2019 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego: 25 marca 2019 r.) M. S. złożył skargę o stwierdzenie, iż nastąpiło naruszenie prawa w sprawie o sygn. akt I NSP 12/18 (skarga, k. 1-15). Skarżący wniósł o stwierdzenie przewlekłości w wyżej wymienionej sprawie oraz o przyznanie na jego rzecz kwoty 20.000 zł od Skarbu Państwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało pozostawić bez rozpoznania – jako niedopuszczalną z mocy ustawy.

Zgodnie bowiem z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. z 2018 r., poz. 75, dalej jako: ustawa o skardze na przewlekłość postępowania), jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego.

Zgodnie przepisem art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

W niniejszych realiach bezsprzecznym jest, iż skarga została wniesiona przez M. S. już po wydaniu zarządzenia z dnia 28 listopada 2018 r., które *de iure* stanowi o załatwieniu sprawy. Zarządzenie bowiem Sędziego Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego w sprawie o sygn. akt I

NSP 12/18 wydał w dniu 28 listopada 2018 r. Skarżący wniósł zaś skargę na przewlekłość postępowania prowadzonego przez Izbę Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego w sprawie o sygn. akt I NSP 12/18 dopiero pismem datowanym na dzień 20 marca 2019 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego: 25 marca 2019 r.). Z powyższego wyłania się oczywista konstatacja, iż M. S. wniósł skargę już po zakończeniu postępowania przed Izbą Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego.

Ponadto należy zasygnalizować, iż już w informacji przesłanej (w związku ze złożonym „zażaleniem” z dnia 3 maja 2018 r. dotyczącym postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2018 r. wydanym w sprawie I NSP 6/18) M. S. (zgodnie z zarządzeniem wydanym w dniu 28 listopada 2018 r. w sprawie I NSP 12/18) wskazano, że w myśl art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy. Wymieniona ustawa nie przewiduje możliwości wniesienia zażalenia na postanowienie w przedmiocie skargi, zaś z art. 426 § 1 k.p.k. wynika również, że na postanowienie sądu odwoławczego co do zasady nie przysługuje zażalenie. Przepisy k.p.k. nie przewidują również żadnego trybu postępowania do zażeń wnoszonych na decyzje sądu odwoławczego, przy czym nie może być w tym zakresie stosowany art. 429 § 1 k.p.k. Przepis ten określa bowiem postępowanie prezesa sądu, ale I instancji, wobec środka odwoławczego, co do którego istnieją przeszkody do rozpoznania. Powyższe stanowisko zostało utrwalone w orzecnictwie Sądu Najwyższego (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2000 r., V KZ 23/00, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2000 r., III KZ 30/00). Tym samym należy stwierdzić, że M. S. złożył skargę na przewlekłość w sytuacji, w której w ogóle nie przysługiwało mu uprawnienie do wszczęcia pierwotnej sprawy (I NSP 12/18).

Trzeba również podnieść, że w zakresie postępowań karnych nie obowiązuje tzw. przymus adwokacko – radcowski. Skarżący mógł zatem osobiście wnieść skargę na przewlekłość, co też uczynił. W oparciu natomiast o art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania sąd zwolnił

skarżącego z obowiązku poniesienia wydatków związanych z niniejszym postępowaniem. M. S. nie ma środków na ich poniesienie, a sprawę o przewlekłość – która okazała się niedopuszczalna – zainicjował bez pomocy profesjonalnego pełnomocnika.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, postanowiono jak na wstępie.